

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

1. [Sentència](#) de 24 de març de 2021, del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, que fa referència al fet que, amb motiu de dos controls en una carretera efectuats a Itàlia, es va comprovar que dos conductors de vehicles de transport no havien presentat els fulls de registre del tacògraf instal·lat en els seus vehicles el dia dels fets i vint-i-vuit dies anteriors, el que va comportar la imposició de diverses sancions davant els tribunals de justícia italians, tant pel dia dels fets com pels vint-i-vuit anteriors.

El TJUE constata que el fet que els conductors no presentessin els fulls de registre del tacògraf corresponents a diversos dies de les seves activitats durant el període que abasta entre el dia del control i els vint-i-vuit dies anteriors no s'ajusta al dret europeu i només se'ls pot sancionar pel dia dels fets.

2. [Sentència](#) de 25 de març de 2021, del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, per la qual es desestima el recurs de cassació interposat per diversos particulars de diversos estats de la UE en què sol·licitaven que la UE adoptés mesures més severes que les previstes en un paquet de mesures legislatives de 2018 en relació amb la reducció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle.

El TJUE estableix que al·legar que un acte de la UE vulnera drets fonamentals no és suficient, per sí mateix, per fer admissible el recurs d'un particular i recorda que el jutge de la UE no pot, sense excedir-se de les seves competències, interpretar requisits d'una manera que s'allunya del que preveu el Tractat de funcionament de la UE, d'acord amb la tutela judicial efectiva garantida per la Carta de drets fonamentals de la UE.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

3. [Sentència](#) de 2 de gener de 2021, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual es desestima per majoria el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de la Generalitat de Catalunya contra els articles 20, 35.1, 36 i 37 i la disposició final primera de la Llei orgànica 4/2015, de 30 de març, de protecció de la seguretat ciutadana.

Aquest recurs conté impugnacions que ja van ser resoltes per sentències anteriors i que, per tant, es remeten a aquelles per ser coses jutjades.

El TC, en l'esmentada sentència, avala la constitucionalitat de l'article 36.1 que considera com a infracció greu la pertorbació en actes públics, espectacles esportius o culturals, solemnitats i actes religiosos i qualsevol altre acte o reunió a què assisteixin nombroses persones i sempre que no constitueixin una infracció penal.

També es considera conforme a la CE l'article 36.1, 2 i 8 respecte a l'article 36.22 de la referida Llei orgànica, ja que entén que no es vulnera el principi de legalitat en tipificar com a infracció greu l'incompliment de les restriccions a la navegació d'embarcacions d'alta velocitat i aeronaus lleugeres, sempre que dites restriccions s'imposin per raons de seguretat pública, en una interpretació conforme del precepte.

En el mateix sentit, avala com a infracció lleu l'article 37.7 de l'esmentada Llei orgànica referent a "l'ocupació de la via pública per a venda ambulants no autoritzada", sempre que impedeixi l'ús comú d'aquella. La sentència entén que la redacció d'aquest precepte és ajustat al principi de legalitat de l'article 25 de la CE.

4. Sentència de 28 de gener de 2021, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual es desestima la qüestió d'inconstitucionalitat interposada per la secció quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del TS respecte als articles 53 i 50.4 de la LOREG i els articles 34 i 39 de la Llei 14/1996 de premsa i impremta per infracció de la garantia que deriva del mandat de taxativitat de les infraccions i determinació de les sancions de l'article 25 de la CE i per vulneració de l'article 9 de la Carta Magna.

La qüestió plantejada pel TS tenia per objecte la publicació d'una entrevista en un diari de tirada nacional a una política de la Generalitat de Catalunya durant la jornada de reflexió de les eleccions de desembre de 2017 i la corresponent sanció imposada per la Junta Electoral Central.

L'exigència de responsabilitat al director del diari de tirada nacional, per incomplir les obligacions que recull l'article 53 de la LOREG no suposa que s'apliqui per sí mateix un sistema de responsabilitat objectiva, sinó que està basat en el principi de culpabilitat.

La sentència del TC assenyala que les prohibicions recollides en l'article 53 de la LOREG poden ser caracteritzades en ocasions com un límit al dret de llibertat

d'informació i expressió; però els òrgans judicials han de tenir en compte que quan els actes comunicatius tinguin per finalitat la captació de sufragis es poden desautoritzar.

En l'esmentada sentència també es desestima la qüestió que l'article 153.1 de la LOREG vulneraria el principi de seguretat jurídica per imprecisió de la determinació de sancions ja que aquesta norma disposa de sancions econòmiques entre 300 a 3.000 €, si es tracta de funcionaris o autoritats públiques, i de 100 a 1.000 €, si es tracta de particulars. La sentència raona que, d'acord amb la doctrina del propi TC resulta compatible amb la garantia del principi de legalitat sancionadora que el legislador atribueixi discrecionalitat a l'Administració dins d'uns límits per concretar l'import de la sanció.

També el TC desestima el punt relatiu a la possible inconstitucionalitat de l'article 153.1 de la LOREG per vulnerar la garantia de taxativitat de les disposicions sancionadores, ja que entén que no es pot sostenir que dit precepte pateixi d'imprecisió en l'eventual configuració de la conducta il·lícita objecte de repressió administrativa i considera que la configuració de l'article 153.1 de la LOREG és clara i taxativa, per la qual cosa és perfectament previsible que aquells que realitzin actes electorals o difonguin propaganda electoral el dia de reflexió puguin ser sancionats.

Dita sentència compta amb un vot particular del magistrat Xiol.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

5. [Sentència](#) de 8 de març, de la secció tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual es resol el recurs de cassació interposat contra la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional de 6 de març de 2019.

La controvèrsia se centra en aclarir la tramitació i abast de la decisió del Consell de Transparència i Bon Govern, que és qui va conèixer d'un reclamació interposada contra la resolució de l'òrgan administratiu que va denegar l'accés a la informació basant-se en una possible afectació a interessos comercials de terceres persones, sense donar prèviament audiència a l'interessat.

Concretament, es va sol·licitar per part d'un particular al Ministeri de Sanitat una informació referida a un medicament concret; sol·licitud que va ser denegada pel Ministeri de Sanitat sense haver donat tràmit d'audiència al laboratori fabricant del medicament, basant-se la denegació en la consideració que les dades sol·licitades no eren accessibles a particulars quan la informació podia suposar un perjudici per als interessos comercials i econòmics de tercers, de conformitat amb l'article 14.1.h) de la Llei 19/2013.

El TS conclou que l'objecte del recurs de cassació no va ser enjudiciar la legalitat de l'actuació del Ministeri de Sanitat –que va incórrer en una irregularitat invalidant en prescindir d'un tràmit essencial que hagués permès incorporar les raons per les quals el fabricant valoraria si la informació sol·licitada afectava o no els seus interessos comercials i/o econòmics–, sinó determinar si el Consell de Transparència, en la tramitació de la reclamació presentada contra la resolució de l'òrgan administratiu, devia o no concedir el tràmit d'audiència al laboratori fabricant del medicament.

I, en tal sentit, afirma que el tràmit d'audiència és exigible, no només quan estan perfectament identificats els interessats, sinó també quan a partir de les dades que consten en la sol·licitud d'informació i en la resta de la documentació poden ser identificats.

Per tant, la manca d'audiència per part de l'òrgan que va rebre la sol·licitud inicial no és obstacle perquè aquesta omissió sigui corregida per l'òrgan encarregat de supervisar-la per via de recurs, si disposa de les dades suficients per poder concedir el tràmit d'audiència als interessats.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

6. [Sentència](#) núm. 874/2019, de 25 d'octubre, de la secció cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, per la qual s'anul·la el Reglament de participació ciutadana de l'Ajuntament de Barcelona, aprovat definitivament en octubre de 2017, en considerar que no respecta l'article 71 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local i només contempla l'aprovació de la iniciativa ciutadana per part del consell municipal sense necessitat de l'aprovació per part del Govern de la nació, en referència a les consultes populars municipals.

7. [Sentència](#) de 16 de desembre de 2020, de la secció cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, per la qual s'estima parcialment el recurs contenciós administratiu interposat per l'Advocacia de l'Estat, en nom del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport, contra diverses resolucions del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya en relació amb l'ús de les llengües vehiculars en l'ensenyament.

L'esmentada sentència declara "l'obligació de la Generalitat de Catalunya d'adoptar les mesures necessàries per tal que garanteixi que tots els alumnes rebin de manera efectiva i immediata l'ensenyament mitjançant la utilització vehicular normal de les dues llengües oficials en els percentatges que es determini, que no podran ser inferiors al 25 % en un i altre cas".

El Tribunal manté que "...el principi de no discriminació per raó de la llengua establert en l'Estatut d'Autonomia imposa un sistema d'única línia bilingüe, sistema que exclou per la seva pròpia naturalesa la llibertat d'opció per part dels usuaris..."

8. [Sentència](#) núm. 122/2021, de 17 de febrer, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana**, referent al dret d'accés a la informació pública.

L'objecte del litigi parteix del fet que una empresa sol·licita a una administració tots els contractes de gestió de serveis públics en l'àmbit sanitari, celebrats pel Govern de la Comunitat Valenciana, entre els anys 1997 i 2017; així com la relació de quins d'aquells contractes s'han prorrogat. El TSJ estima parcialment el recurs, ja que entén que, d'acord amb la finalitat de la LTBG l'imperatiu del principi de transparència i amb el criteri del TS, l'Administració ha d'intentar facilitar l'accés a la informació i posar-la a disposició del sol·licitant, almenys parcialment, per a no dificultar o entorpir greument els serveis i activitats pròpies de l'administració.

9. [Sentència](#) núm. 134/2021, de 24 de febrer, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana**, per la qual s'estima parcialment el recurs contenciós administratiu i declara contrari a dret i, per tant, nul de ple dret, l'apartat tercer 2.b) de l'annex III de la convocatòria de la concessió de subvencions per a la promoció d'investigació científica, el desenvolupament tecnològic i la innovació en la Comunitat Valenciana, amb la finalitat de salvaguardar el principi d'igualtat de tracte en el sentit de permetre, a l'efecte de barems per participar, el resultat de projectes científics realitzats els sis anys previs a la convocatòria per tal que a aquelles sol·licitants que durant aquest període hagin patit una situació de part, maternitat, atenció a persones amb

dependència o violència de gènere no els suposi una situació de desavantatge respecte a la resta de competidors.

SALA CIVIL I PENAL

10. Sentència de 20 de gener de 2021, de la Sala Civil i Penal del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, per la qual s'ha condemnat el conseller B.S.B. per un delictes de desobediència a la pena de multa de set mesos amb una quota diària de 80 € (total 16.800 €), amb responsabilitat penal subsidiària en cas d'impagament d'un dia per cada dues quotes no satisfetes i a la pena d'inhabilitació especial per ocupar càrrecs públics electius o de govern o administració, siguin de l'àmbit local, provincial, autonòmic, estatal o supranacional per un termini d'un any, així com a l'abonament de les costes processals.

En el judici oral, tal com relata l'esmentada sentència, va quedar provat que B.S.B. tenia coneixement per notificació personal del requeriment del TC i d'allò que li ordenava i li prohibia en relació amb els actes de l'1 d'octubre de 2017, en el terme municipal d'Agramunt, del qual era alcalde en aquella època. Així mateix, també queda provat que era coneixedor dels efectes vinculants de dit requeriment i de les eventuais conseqüències penals derivades en cas d'incompliment.

En la decisió de la sentència es recull que el llavors alcalde de l'Ajuntament d'Agramunt no només va permetre que el 25 de setembre de 2017 una entitat fes ús d'un local propietat de l'Ajuntament per realitzar un acte públic o conferència amb la finalitat de promoure la participació en el referèndum il·legal de l'1 d'octubre, sinó que ell mateix es va prestar a participar-hi com a orador junt amb altres dues persones, en la seva qualitat d'alcalde de l'Ajuntament d'Agramunt i en la seva qualitat de diputat del Parlament de Catalunya.

Així mateix, afegeix la sentència que va tenir una participació activa i decidida en la celebració del referèndum il·legal de l'1 d'octubre de 2017, que es va personar des del primer moment en el local de la votació i va assumir de forma intermitent durant tota la jornada responsabilitat logística, de suport i d'assistència als organitzadors i col·laborant decisivament en la presa de decisions cabdals, tals com amagar les urnes amb els vots dipositats i la documentació comprometedora de la votació i l'avançament de l'hora de tancament de la votació.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

11. Sentència de 3 de febrer de 2021, de l'**Audiència Provincial de Girona**, en la qual s'estima una demanda presentada per un particular contra la seva asseguradora per discrepar sobre la cobertura de la seva assegurança durant la pandèmia. La demandant, propietària d'una pizzeria, al·lega que en tenir el negoci paralitzat durant més de 30 dies va reclamar ser indemnitzada per l'asseguradora a raó de 200 € per dia, ja que en el contracte amb l'asseguradora tenia una clàusula especial d'indemnització per paralització de l'activitat que ascendia a aquesta quantitat per un mes sense franquícia.

El Tribunal dona la raó a la recurrent ja que no admet l'excepcionalitat de causa major.

12. Sentència del **Jutjat Penal núm. 1 de Figueres** que absol l'alcaldesa de Roses d'un delictes de desobediència pel qual va ser jutjada en relació amb la jornada de l'1 d'octubre de 2017.

L'esmentada sentència considera que "els fets declarats provats en aquesta resolució, pel que fa a la participació de l'acusada, no són constitutius d'una infracció criminal, per la qual cosa la conducta de l'acusada no pot ser objecte de retret penal, no resultant acreditada la seva participació en els fets enjudiciats. No existeixen proves de càrrec suficients que la facin creditora del retret penal..."

Així mateix, s'afirma en la sentència que "analitzades totes les proves proposades i practicades no consta en la causa cap altra prova que de caràcter perifèric corroborés els fets objecte de l'acusació, fins i tot quan en el plenari s'han disposat diversos testimonis que han manifestat que l'acusada no va donar ordres expresses ni tàcites a l'objecte de contravenir la resolució del TC, que l'acusada no hi era a les 07.00 hores el dia 1 d'octubre de 2017 a l'escola Els Grecs a l'objecte d'obrir les portes per a les votacions, ni a les 08.00 hores del mateix dia en el consistori de Roses obrint la porta principal, ni lliurant les claus a cap regidor perquè procedís a l'obertura de la sala de plens, a fi de realitzar-se les votacions, ni tampoc era coneixedora de totes les persones que estaven en possessió de les claus de tots els locals municipals".

13. Sentència de 29 de setembre de 2020, del **Jutjat d'Instrucció núm. 2 de Manresa**, per la qual es condemna a un exregidor de l'Ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada a una pena de multa de 1.200 € i a la pena d'inhabilitació de catorze mesos per un delictes de desobediència per la seva actuació durant la jornada de l'1 d'octubre de 2017.

El magistrat sosté en l'esmentada sentència que “no té cap dubte que concorren els elements objectius del delictes de l'article 410.1 CP objecte de l'acusació ja que l'acusat va desenvolupar i va mantenir temporalment un comportament voluntari i en tot moment dolós i desitjat i dirigit i reiterat, de fet, tendent a fer possible en la pràctica en dit centre públic escolar la real participació de les persones votants en el referèndum que es desenvolupava en el centre escolar informant, animant i fent possible l'obertura temporal de les portes a aquests efectes i fent-se valdre de la seva reconeguda reputació social i politico-institucional local com a membre de l'equip de govern de l'Ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada, del qual no era un simple regidor sinó amb regidories diverses (...) era realment conscient que malgrat ser coneixedor de la prèvia suspensió ja acordada pel TC que era notori que estava suspès el referèndum de l'1 d'octubre de 2017, desitjava que, malgrat això, es desenvolupés en el centre escolar del seu municipi / localitat, en què ell hi era, la votació, obrint les portes perquè tothom que volgués votar ho fes, ja que això s'infereix quan es constata que argumenta cridant que ell es devia al Govern de la Generalitat”.

14. [Sentència](#) de 8 de gener de 2021, del **Jutjat de Primera Instància núm. 20 de Barcelona**, per la qual s'ha atorgat la clàusula “rebus sic stantibus” a un inquilí que tenia arrendats diversos pisos turístics i, que amb motiu de la pandèmia de COVID-19 i de la declaració de l'estat d'alarma, va veure afectat el seu negoci i disminuïts els seus ingressos.

Per aquest motiu, la magistrada estima el recurs interposat i considera que s'ha produït una alteració imprevisible de les circumstàncies que van servir de base per a la formació de la voluntat del negoci i que dita alteració genera un desequilibri de les prestacions a càrrec de l'actora.

Així mateix, assenyala que la nova renda en vigor dels contractes d'arrendament d'indústria sobre les vint-i-set unitats és de 600 €/mes i la resta de les quantitats a càrrec de l'arrendatari ascendeix a 8,81 €, amb efectes des de l'1 d'abril de 2020 fins el 31 de març de 2021.

15. [Sentència](#) de 8 de juliol de 2019, del **Jutjat de Primera Instància núm. 2 de Badalona**, per la qual s'acorda que s'apliqui el benefici d'exoneració del passiu insatisfet (BEPI) davant el cas d'una deutora que ha quedat així lliure d'un deute de 600.000 €, gràcies a la llei de la segona oportunitat.

El jutge justifica la decisió en el fet de no constatar l'existència de béns i drets de propietat per satisfer els crèdits ja que el recurrent havia patit pèrdues empresarials i comptava únicament amb uns ingressos de 1.849 € per unitat familiar.